

Θελά της κ' ή Χρύσω φάνηκε σε μένα θπιστη γιατί ξέρεις πώς στον τόπο μας για τέτοια ζητήματα το κορίτσι μήτε να πη τίποτα μπορεί μήτε να κάνη.....»

— Και τώρα πώς, λένε, για την πατρίδα.

— Ναι, φίλε μου, τώρα πάω στο νησάκι μου να χύσω ένα δάκρυ μετανόιας στον τάφο της μανούλας μου κ' ένα δάκρυ συχώρεσης στα χαλάσματα του βωμού της πρώτης μου αγάπης.

Καστελλόριζο.

MIX. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΘΑΙΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

(Βλάχικο)

Το βράδι με βαθύπονο τραγουδάς ή καρδιά σου και τόσο το τραγούδι της είτανε πικραμένο, που ζύπνησαν τα λουλουδά θλιμένα για να πούνε: Πιά είν' ή δύστυχη καρδιά που τραγουδά το βράδι;

Ότα χαλνάνει μιά φωλιά την κλαίει ή αγέρας και τα πουλάκια λένουνε στον ήλιο που θα δώσει: Όμορφα τραγουδήσαμε τις λαμπρές σου αγτίδες.

Άπο έρωτα πολύ ποφέρνει ή καρδιά μου.

Μέσ' στα πράσινα τα στάρια ήρθε μιά κοπελιά και σαν μεϊδε πικλιάρει μούπε πώς θα μου μιλήσει λόγια, λόγια τρυφερά πουθενά ναί' ολο γλύκα, ολο χόδι, ολο γηραιά. Και μου είπε μέσ' στα στάρια, μέσ' στα βόδα τα πολλά: Πώς θάναι το μνημούρι μου, πιά άνθια θα φυτρώσουν απάνωθι σάφτό.

Τί θα είπει ή τάφος μου βλέποντας πώς πεθαίνω με τόση έγκαρίστηση!

Θέλω βαθύς ναίαι ήφτος, βαθύς να μην άκούω πιά την άσχημη λαλιά σου, μήτε κείνα που ή άνεμος στα λουλουδάκια λέει, μήτε του παραθύρου σου το χτύπο να άκούω πότα φυσάει με όρμη τάνοίγει ή αγέρας.

Το βράδι με βαθύπονο τραγουδάς ή καρδιά σου και τόσο το τραγούδι της είτανε πικραμένο, που ζύπνησαν να λουλουδά θλιμένα για να πούνε: Πιά είν' ή δύστυχη καρδιά που τραγουδά το βράδι;

Νοέβρης, 1906

Μεταφρ. Ν. Α. ΖΑΧΑΡΙΑ

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα αρ. 10. — Για το Έξωτερικό
φρ. χρ. 10.

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κιάθκια της Πλατείας Συντάγματος, Όμόνοιας, Όπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιδόρομθ, (Όφθαλματρείο), Βουλής, Σταθμού ύπόγειου Σιδηρόδρομου (Όμόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Έξάρχεια, στα βιβλιοπωλεία «Έστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου [όδος Σταδίου, άντικρσθ στη Βουλή]. Στο Βόλο, βιβλιοπωλείο Χριστόπουλου.

Ό συντρομή πλερώνεται μπριστά κ' είναι ένός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

της Βουλής ή κ. Δεβίδης! Ένα γραμματάκι που δημοσιεύεται στη στήλη της «Κοινής Γνώμης» μās γλυτώνει από τον κόπο να χαραχτηρίσουμε με περισσότερα λόγια μιά τέτια περίφημη και πετυχημένη έκλογή. Της άξιζε σ' αλήθεια της Βουλής μας ή Δεβίδης για πρόεδρος και τάξιζε και του Δεβίδη το προεδρική. Ό μεγαλύτερος κοινοβουλευτικός φαφλατάς, ή αντιβασιλικώτατος, δια βρίσκειται έξω από την έξουσία, και βασιλικώτατος διαν άρπάξει κανένα ύπουργείο, ή κρατώντας στο ένα του χέρι την κόκκινη σκούφια του Ροβεσπιέρου και σ' άλλο το κουδουνάτο σκουφάκι του Ριγγολέτου, ή περίφημος και τρομερός κ. Δεβίδης έπρεπε να νενβεί τόσο ψηλά για να μās πείσει πώς στο πολιτικό χωράφι μας ή καλύτεργεια της δημοκρατίας πιτυχαίνει τρομαχτικά. Οι πολιτικοί μας, ανάγκη ναν το μολογή-

σουμε, αγωνίζονται όχι να ίσοπεδώνουν αλλά να κουρελιάζουν δια τάξιωματα. ΈΤο άξιωμα του προέδρου της Βουλής, αν και πέρασε απ' αυτό ή κ. Μπουφίδης και μερικοί άλλοι, κάπως βασιλιάτανε ακόμα. Νά όμως σήμερα που ή Βουλή μας, εκλέγοντας τον κ. Δεβίδη για πρόεδρό της, έρχεται ναν το ρήξει ή ποιδήποτε κι αυτό το άξιωμα και ναν το φέρει στην ίδια καταντία με τάλλα. Άξιζει να χολοσκάνουμε για αυτό ή ναν την ευχαριστήσουμε;

ΣΥΦΩΝΗΣΕ

ή κ. Λεμοάν με τον κ. Ζωγιο στην άρώστεια του κ. Πεσματζόγλου ή όχι; Έδωκε ή κ. Λεμοάν συνέντευξη στις φημερίδες ή δεν έδωκε; Μίλησε ή κ. Λεμοάν για τους γιατρούς της Άθήνας ή διέ μίλησε; Διατάξε ή κ. Λεμοάν να φάει μακαρόνια και ψητό της σούβλας ή κ. Πεσματζόγλου ή όχι; Βρήκε ή κ. Λεμοάν δξεία τη λευχαιμία του κ. Πεσματζόγλου ή χρονία;

Νά τα σπουδαία ζητήματα που βάλθηκε να λύσει ή Άθηναίτικος τύπος από τη στιγμή που πάτησε ή χριστιανός αυτός το πόδι του στην Άθήνα ίσαμε τη στιγμή που γράφουμε τις άράδες αυτές. Γραφήκανε άρθρα πάνω σ' άρθρα, δημοσιεύτηκανε άπανωτές διάφρεσες (να μιά λέξη με χρόνια λευχαιμία!), διαμαρτύρησες, βρισκοπήματα, κι όμως τα σπουδαία αυτά ζητήματα μέινανε σκοτεινά, σκοτεινότερα, και θα μέινουνε σ' αιώνα τον άπαντα. όσο υπάρχουνε Ρωμαίικες φημερίδες, που άδύνατο να μάθει κανείς απ' αυτές την αλήθεια, άφου όλες τους πάσχουν αγίατρευτη ψευτο-λευχαιμία.

Ό κ. Λεμοάν άξιζε να πλερώσει γερά ναν του τά μεταφράσουν όλα όσα γραφήκανε πάνω σ' αυτή την ύπόθεση, για να γελάει σ' όλη του τη ζωή. Έμεις δε γελάμε γιατί τέχουμε συνηθίσει πιά τά τέτια.

ΚΑΠΙΟΣ

φίλος άπορεί (έτσι τουλάχιστο μās γράφει) με τον κ. Ξενοπούλο που ένώ, λέει, τις προάλλες έγραψε στο «Νουμά» ευχαριστώντας τον Ταγκόπουλο που του διορθώνει τάρθρα του και του τά φέρνει σε κανονική δημοτική, τώρα στα τελευταία «Παναθηναία» κάθεται και κοροϊδεύει, γράφοντας για το βιβλίο του κ. Βουτετακη, τη γλώσσα που μεταχειρίζονται οι συνεργάτες του «Νουμά».

Άπορεί ή φίλος, μās δεν έχει καθόλου δικιο; έμεις όλ' αυτά τά βρίσκουμε φυσικώτατα, άφου κάθε άθροπος έχει το έλευτερο αλλάζει γνώμη δυό και

— Τί ιδέα σουρτε, έλεγε μιάν ώρα άργότερα ή Βερετιέφφ στην άδερφή του, καθισμένος σιμά της, σ' ένα μικρό άμάξι με δυό ρόδες που οδήγαε ή ίδιος, να βάλης στο κεφάλι κείνου του κουτοπερήφανου τη μαζούρα;

— Έίχα το σκοπό μου.

— Έπιτρέπεται ναν τονέ μάθω;

— Έίμαι μυστικό μου.

— Ό, ώ! Και χτύπησε με τη βίτσα τ' άλογο που τέντωνε τ' αυτιά όμπρός στον ίσκιο χοντρού κλαδιού που έπεφτε στο δρόμο, μισοφωτισμένο από το φεγγάρι.

— Και σύ χορεύεις με τη Μάσσα, είπε ή Ναντίζντα.

— Ναι, είπε κείνος άδιάφορα.

— Ναι, ναι, ξανάλεε ή Ναντίζντα με τόνο πειραγμένο, μās την αλήθεια, σεις καμπόσοι-καμπόσοι δεν άξίζετε την αγάπη μίς τίμις κοπέλας.

— Δές; και κείνος ή κύριος της Πετρούπολης, σου άξίζει σένα;

— Περισσότερο από σένα.

— Έλα, έλα, και ή Βερετιέφφ πρόστεσε άναστενάζοντας τους στίχους μίς κωμωδίας: «Τί άγχαριά, θε μου, να είσαι άδερφός μίς κόρης της

παντρειάς».

— Άλήθεια, σου δίνω πολλά βάρετα. Είσαι σύ καλλιο που μου τά δίνεις.

— Δέ λέω όχι.

— Δέ σ' το λέω άφορμή για τη Μάσσα.

— Τότες για ποιόνε;

Το πρόσωπο της Ναντίζντας πήρε έκφραση θλιμένη.

— Το ξέρεις πολύ καλά, είπε χαμηλώνοντας την φωνή.

— Ά κατάλαβα, μ' άρέσει να πίνω με τους φίλους μου, Ναντίζντα Άλεξέιθνα, κάνω τη mea culpa μου, και μ' άρέσει.

— Πάψε, άδερφέ, σε παρακαλώ. Δεν είναι άστεία

— Τάμ! Τάμ! πούμ! πούμ! μουρμούρισε ή Βερετιέφφ άνάμεσα από τά δόντια του.

— Έίμαι ή χαμός σου, ή καταστροφή σου και σύ άστειεύσαι.

— «Ό χωριάτης πάει να σπείρη στάρι, και ή γυναίκα του λέει πώς είναι παπαρούνης» τραγούδησε ή Βερετιέφφ μ' όλόγιομη φωνή, και βάρεσε με τά γκέμια την πλάτη του άλόγου του που ζάτρεζε τροχακίζοντας.

III

Γυρίζοντας σπίτι του ή Βερετιέφφ δεν έγδύθηκε. Και δυό ώρες ύστερα που μόλις άρχισε να προκίνη ή άγνή, βγήκε γλήγορα γλήγορα από το σπίτι του.

Στα μέσα του δρόμου άνάμεσα από την Ίπατόφκα και το ύποστατικό του, στους όχτους μίς ρεματίας βαθείας, είτανε ένα μικρό δάσο από σιμύδες. Τα δεντράκια πυκνωναν εκεί συμαζευτά. Κείνα τσεκούρι δεν άγγιζε ακόμα το χαριτωμένο τους κορμί. Ένας ίσκιος όχι πυκνός μās παντοτεινός έπεφτε από τά φύλλα τους άπάνου στη χλόη τη λεφτή και δροσερή, στολισμένη από χρυσοσταλίδες, από άσπμένιες καμπανούλες, και τους κόκκινους σταυρούς της άγριογαρουφαλιάς. Ό ήλιος που είτανε στο βγάλσιμο του γιόμιζε το δάσο από δυνατό φως. Οι χοντρές στάλες της δροσιάς φωτίζονταν έδω κ' εκεί από ένα φως διαβατικό. Όλα άνάπνεαν τη δροσερότη της ζωής και την άγνή μοναξιά και σιγαλιά, που μυστικά ξεχύνουνε οι πρώτες άυγινές στιγμές, όταν καθετί είναι τότες τόσο άχτινυόλητο και τόσο ήσυχο. Δεν άγροίκαε κανείς παρά τις μαργαριτένιες κελιάσιες των κορυδαλών που πλανιόντανε σ' απόμκκρα λειβάδια και μέσα στο δάσο δυό τρία πουλάκια δοκιμάζανε γλήγορα κελιάδη